

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344246096/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ponthoise. – Og snart skal ved Hjælp af et Hampereb min Hals faa vide, hvad min Hale vejer.»

Hans Hals fik dog ikke den Gang gjort slige luftige Erfaringer, men til Løn for sine Fortjenester, fortæller Villon i et andet Digt, blev han »banket nøgen paa Gaden, som man banker Lærred over Rendestenene».

Og trods alt dette kan man lede Evropas Literatur igennem uden at finde Mage til stærke Vers, fulde af stolt, uforfærdet Skønhed: som dem, den fattige Student Villon viede til »den smukke Vaabensælgerske» eller til »Kvinderne fra fordum». Germanerne vilde sædelig forskrækkes, skulde de nævne en saadan Vovehals som Begynder af deres Poesi. De unge Franskmand beundrer og elsker hans Vers den Dag i Dag. Og mere kan man ikke opnaa efter firehundrede Aar.

Men i dette, at deres første Mester i moderne Poesi var en forbrydersk Existens, findes der noget symbolsk for den franske Kunst og Aand:

Det, man her beundrer, er Oprindeligheden og Kraften i sig selv. Ingen regnes – som hos os – for en stor Poet længe efter sin Død, blot fordi han har haft en god Hensigt, har skrevet utrættelig til Held for samfundsgavnlig Fordomme. Fordomme og Samfund forgaar, Kraften bestaar.

Maaske øvede Fortiden Retfærdighed mod Villon ved at udbanke hans syndige Drifter over Rendestenene. Vi – vil tilgive ham.

Der findes til Minde om Villon en Statue i en Gade bagved Panthéon. Og der lever den Dag i Dag en Digter i Quartier Latin, lige saa fattig som han – og som de franske ofte sammenligner med den gamle Mester. Det er Paul Verlaine.* –

En gammel Gaard i Rue de Vaugirard, tolv Alen lang, sex Alen bred. For ned en Halvmørke som i en Brønd, for oven den blaa Himmel. Tre Mænd med lange, mørke Skæg frembragte paa Harpe, paa Fløjte og Basviol en besynderlig Musik.

Uden for i Gaderne skinnede Solen og Vaaren. Men jeg steg op ad en dunkel Trappegang med hulslidte Sten og et hundreearigt Gælønder. Den sære Musik fulgte mig gennem alle Etagerne til den øverste Afsats, hvor jeg igennem Vinduet kunde kige ud paa Tagene.

* Se f. Ex. hans Sonnet om Mademoiselle Machabée. Sælens Kraft og Ægthed lader ikke Villon noget efter